

1

PARYŽIUS – gražiausias miestas pasaulyje!

Bet pavojingas svetimšaliams. Tereikia tik prisiminti Edeną fon Horvatą, vengrų rašytoją, kuriam prieš daugelį metų aiškia-
regė išpranašavo, kad kaip tik čia, Paryžiuje, išsipildys jo svajonė.
Viską metęs jis nuvažiavo į miestą prie Senos ir pasileido Elizie-
jaus laukais, na, ir kas atsitiko? Užgriuvo audra, Edenas atsistojo
po medžiu – ir jį iškart nutrenkė žaibas!

Panašiai atsitiko ir man. Tik mano žaibas – prancūzas. Be to,
aš dar gyva. Bet audra tebesiautėja, ir man atrodo, jog baisiausias
perkūno trenksmas dar prieš akis. Ir vis dėlto aš tebegyvenu čia.
Niekas negali išvengti savo likimo: aš pažįstu visą pasaulį – Sidnė-
jų ir Salamanką, Vinipegą ir Romą, Delį ir Tokiją, bet niekur nėra
taip gražu kaip Paryžiuje, Eifelio bokšto papėdėje!

Atvažiavau į miestą prie Senos ne dėl aiškiaregės, o vien iš pa-
siutimo. Būčiau galėjusi likti ir Anglijoje, kur gyvenau. Londone
man sekėsi, veltui neleidau laiko. Gyvenau dideliame name Čelsy-
je su garsiu architektu. Mudu kartu dirbome, buvome puiki pora.

Tačiau kaip tik tada mirė mano motina!

Ir aš staiga užsimaniau didžiosios meilės! Užsimaniau viską
pakeisti, išvažiuoti. Mane vėl patraukė grįžti į Paryžių, kur anks-
čiau jau buvau lankiusis, aš ilgėjausi žiburiuojančių šviesų, plačių
bulvarų, norėjau kalbėti prancūziškai ir susirasti giminingą sielą,
didžiąją laimę – idealų vyriškį, gimusį tame rojuje kaip tik man.

Staiga Anglija pasirodė man šalta ir nyki. Viskas pernelyg lėta,
niūru, nelinksma ir tuščia! O Paryžiuje tarpsta tam tikras žmonių

sluoksnius, kuris kaip tik ir sukuria pikantišką atmosferą, visiems susukančią galvas. Troškau patirti kažką naujo, nuostabaus. Rasti idealią kūno ir sielos vienovę. Ir radau!

Tik abejotina, ar tikrai!

Gal aš suklydau. Gal paskubėjau. Gal ne tam pasakiau „taip“. O gal pernelyg sutirštinu spalvas, gal rytoj viskas vėl bus gerai, nes iš pažiūros mano gyvenimas – puikus!

Aš ištekėjau už pavydėtino vyro. Aš, daili geltonplaukė vienetė. Aš, užsienietė, gavau patį geidžiamiausią Paryžiuje jaunikį, prašom – o man jau keturiasdešimt dveji! Aš peržengiau visas ribas, įstengiau padaryti tai, apie ką kiti tik svajoja, bet jau seniai mano nuotaika labai prasta. Ištisas dienas mąstau. Naktį tįsau nemiegodama, tačiau kas padaryta – padaryta. Pasistengsiu išgelbėti, kas dar įmanoma!

Aš esu Ticija Sent Apol – išgirdus šitą pavardę, ima tankiau plakti širdys. Šitos pavardės man visi pavydi, nes Sent Apol atsiduoda kava ir pinigais, ir taip yra jau seniai. Šios giminės pradininkas Helijas atsikėlė čia iš Graikijos, Prancūzijoje išpopuliarino brangias kavos pupeles ir mirė jau būdamas turtuolis.

Jo sūnūs pagausino palikimą, taip, šios giminės vyrai garsėja savo milijonais ir spindulinga išvaizda. Aukšti geltonplaukiai hunai vešliais plaukais, primenančiais liūto karčius. Ūgiu jie pranoksta prancūzus. Sent Apolų giminėje nėra kvailių. Nėra atskalūnų. Nėra nevykėlių. Nėra ir homoseksualų. Ir, aišku, čia negalima skirtis. Viskas nuostabu! Čia viešpatauja kava ir pinigai, kaip ir prieš šimtą metų, ir moterys dalyvauja šitam žaidime. Kiekviena nauja karta rūpestingai parinktų Sent Apolų giminės motinų prigimdo būrius prašmatnių geltonplaukių suvedžiotųjų, todėl man klaikiai pavydima, kad vieną iš jų kaip tik ir gavau už vyrą.

Faustas Sent Apolas tapo mano likimu!

Lygiai prieš metus. Po didelių vestuvių Dievo Motinos katedroje, su nuotakos puokšte iš Graikijos vėliavos spalvų, žiedu su trylika briliantų ir išeinant iš namų palydėta grasinamo telefono skambučio.

– Šachas karalienei, – pareiškė uždusęs moteriškas balsas, – po kito ėjimo jums matas! Aš viską stebiu! Nesidžiaukit per anksti, geltonplauke gyvate! Maukit iš Prancūzijos, antraip jums galas!

– Tikrai? – paklausiau susidomėjusi. Tačiau ragelyje pasigirdo keiksmas, ir aš jį padėjau. Na, gerai! Aš esu linksmo būdo, nebijau telefono skambučių, nepažįstamų balsų. Viską įveiksiu. Net iš didžiausių tragedijų aš išpešu naudos sau. Kodėl – labai lengva paaiškinti. Davoso kalnuose mane, dar vaiką, užpylė griūtis. Tik pačią paskutinę akimirką mane išgriebė iš po sniego. O jeigu jau esi patyrusi tokį pavojų ir išsigelbėjusi, vadinasi, esi ypatingai saugoma. Todėl aš nieko nebijau. Visai nesijaudinu dėl kokių nors smulkmenų. Dėl to Faustas ir vedė mane, mane, smagią lengvabūdę. Dėl to aš dabar ir priklausau Paryžiui, todėl gyvenu Prezidento Vilsono prospekte, dideliame bute su keturiais miegamaisiais, žiemos sodu, biblioteka, tarnais ir vaizdu į Eifelio bokštą.

Prisitaikiau: iš pradžių Sent Apolai, o paskui aš! Aš valdausi. Ne, aš valdžiausi...

Šiandien pirmoji mano vedybų sukaktis. Nuo šiandien viskas bus kitaip. Šiandien aš pirmąkart gyvenime nuėjau pas aiškiaregę. Mane nusitempė Lola, mano virėja. O dabar štai guliu bibliotekoje priešais židinį, išsitiesusi ant minkšto medaus spalvos tibetietiško kilimo, pasidėjusi po galva raudoną šilkinę pagalvėlę, spoksau į knygų eiles ir mėstau.

Štai kas man pasidarė!

Aiškiaregė pavarde madam Adar. Ji labai madinga, laikoma puikia mediume. Ji gyvena 14 apygardoje, Raspajo bulvare, ant paties kalno, ir mane priėmė nepaprastai stilingai: duris atidarė tarnaitė su balta prijuoste, paėmė iš manęs paltą ir palydėjo į svetainę.

Ten sėdėjo toji garsenybė, sveikindamasi ji vos linktelėjo galvą. Prie didžiulio stalo, apdengto brangia kašmyro staltiese, net siekiančia grindis. Svetainė tamsi, užuolaidos užtrauktos. Kambarį apšvietė tiktai dvi gražios žalvarinės lempos, stovinčios jai iš kairės ir iš dešinės. *Belle Epoque** stovimosios lempos! Jų likusios tik

---

* Gražiosios epochos (*pranc.*).

viena kita! Retenybės! Pastebėjau jas vos peržengusi slenkstį, nes taurūs daiktai iškart krinta man į akis. Net šitokios krizės kaip dabar laikais!

– *Bonjour, madame**, – garsiai pasisveikinau. Tada įkišau tūkstantį frankų (tikras turtas!) į storą knygą, kuri gulėjo ant stalo tarp jos ir manęs, atsėdau ant kėdės ir ėmiau kantriai laukti.

– *Bonjour, madame*, – tyliai atsakė aiškiaregė, – gerai, kad atėjote. Rankinę prašom padėti ant grindų. Rankų nesukryžiuokit, o pasidėkit delnais aukštyn į skreitą. Kojas suglauskit. Atsipalaiduokit!

Nustebusi paklausau. Garsenybė nunarino galvą. Kaip ją nupasakoti? Atrodė tarsi nusikamavusi virėja. Nosis stambi, lūpų dažai nusitrynę. Plaukai labai garbanoti, buvę geltoni, bet dabar pražilę, supinti į ilgą kasą, nudrykusią per nugarą iki juosmens. Apsirengusi tamsia suknele, pirštai apmaustyti daugybe žiedų su briliantukais, kiekviename po keturis ar penkis. Judinamos tos rankos žiburiavo kaip vandens kriokliai. Apskritai man ji patiko.

– Na, tai ką pageidautumėt sužinoti?

– Iš pradžių kokį nors nesudėtingą dalyką. Gal pasakytumėt, ką aš gausiu savo vestuvių sukakties proga?

Vos susičiaupusi supratau, koks nepaprastai kvailas mano klausimas.

– Dovaną, madam, jums nepriklausančią.

– Tai kam ji priklauso?

– Sužinosit, kai ateis laikas. Sakykit – jūs gyvenat Šv. Liudviko saloje?

– Ne. Trokadero gatvėje.

– Keista. Regiu jus prie vandens. Ketinat persikraustyti?

– Kol kas dar ne. Kodėl?

Madam Adar pasižiūrėjo į savo žiburiuojančius žiedais pirštus.

– Ar atsinešėt nuotrauką? Savo vyro?

Linktelėjau galvą ir dvejojama padaviau jai nuotrauką.

Paėmė ją abiem rankom ir ėmė aplink ją mankyti, lyg minkydama tešlą. Paskui ilgai žiūrėjo į ją kraipydama galvą.

---

* Laba diena, ponija (*pranc.*).

– Didelė problema, – lėtai tarė ji. – Aš kalbu teisybę?

Tylėjau.

– Problema dėl tos moters. Jo bendradarbė. Ji neišsilavinusi. Prasti popieriai. Tegu jis nežiopso, nes atsidurs teisme. Ar jums tai ką nors sako, madam? Ar žinot, apie ką kalbu?

– Ne. Su vyru dirbu *aš*. Ir daugiau niekas!

Madam Adar garsiai sušnopavo stambia nosimi.

– Ne! Ne! Ne! Tai ne jūs. Matau kitą moterį. Aukštesnę ir... storesnę. Matau ją kaimiškam name. Ji atrodo kaip... kaip jos vadina-si? Kaip valkirija! Ar pažįstat taip atrodančią moterį?

– Deja, ne.

– Pagalvokit! Gal namie prisiminsit. Ir šitoji moteris... linki jums blogo, madam. Verčiau nutraukit su ja visus ryšius! Vy-ras irgi nedaug ko vertas. Dar matau vyrą su barzda. Su didele ruda skrybėle. Tai netikri draugai! Ar žinot, apie ką aš kalbu, madam?

– Deja, ne.

Madam Adar atsiduso.

– Kitą savaitę jūsų sūnus pasveiks, – pasakė paskui, – nereikia guldyti jo į ligoninę. Tai tik gerklės uždegimas, nieko baisaus!

– Iš tikrųjų! O koks mano sūnaus vardas? Ar galėtumėt at-spėti?

– Luktelkit. Keistas vardas. Prasideda H raide. Firmos pavadi-nimas. Hermis! Ar taip?

– Man siaubingai gaila, – tepasakiau, – bet aš dar neturiu vai-kų. Pasakykit man verčiau, kuo vardu toji... valkirija. Ar žinot jos vardą?

Madam Adar ilgai galvojo.

– O, – pasakė ji, – jos vardas prasideda O raide. Odetė. Ar pa-žįstat moterį, vardu Odetė? Ne? Čia dar matau ir A raide. Amūrė. Taip, tikrai. Ar tarp jūsų pažįstamų yra Amūrė?

– Nieko panašaus!

Aš atsistojau.

– Deja, man metas!

Madam Adar liko labai santūri.

– Tikiuosi, kad vis dėlto jums šiek tiek padėjau. – Ji grąžino man Fausto nuotrauką. – Jei užsimanysit sužinoti ką nors daugiau, ateikit vėl!

Niekuomet gyvenime!

Niekuomet nekelsiu kojos pas šitą karvę! Tūkstantį frankų išmečiau kaip į balą!

Tačiau keistas dalykas: ar vakar Faustas nesakė, kad Amūrė puikus vardas mergytei? O jo tėvas iš tikrųjų Hermis!

Ir mano vaikų vardai bus tik klasikiniai. Tokia tradicija Sent Apolų giminėje. Aš noriu vaikų. Todėl ir ištekėjau. Ir noriu namo Provanse. Ten juos auginčiau. Nepaprasto namo. Ne. Tvirtovės, kompaktiško laimės luito, stovinčio aukštai ant kalno, nelabai didelio ir nelabai mažo namo su storomis sienomis, pastatyto amžiams! Tokį namą aš jau tarsi matau: pro jo langus regėti visas pasaulis. O ant kalno šlaito terasomis užveistas sodas, pilnas pinių, kiparisų, rožių ir kvepiančių krūmų.

Prieš metus mečiau gėrusi piliules.

Jeigu Faustas būtų norėjęs, jau seniai būčiau buvusi nėščia. Mano giminėje vien ilgaamžiai. Mes gimdome vėlai. Motina mane pagimdė būdama keturiasdešimt šešerių. Aštuoniasdešimties metų ji dar atrodė jaunyva moteris. Aš irgi tokia pat. Kupina energijos. Žydinti, sveika ir nenusivalkiojusi. Bet Faustas neskuba.

– Aš dar nenoriu vaikų, – sako jis kietai, – jie triukšmingi, įkyrūs, visur lenda. Juk tu turi mane, *chérie**! Juk žinai, mano šaunioji Ticija, kad konkurencijos aš nepakenčiu!

Tai kodėl jis tada nei iš šio, nei iš to žavisi vaikiškais vardais?

Atsisėdu. Man užtirpo sprandas. Judinu galvą. Dešinèn, kairèn. Po truputį skausmas atlégsta.

Faustas mįslė. Visi prancūzai nori vaikų. Tik maniškis ne! Uošviai nori anūkų. Kaip ir mano ponas tėtis. Bet Faustas slapčiom sėlina į vonią ir tikrina mano kalendorių. Pavojingomis dienomis jis susituri. Mano, kad aš nieko nepastebiu. Ar jis laiko mane akla?

---

* Brangioji (*pranc.*).

Pirštais braukiu per minkštą kilimą. Geriausios kokybės vilna. Rankų darbo. Augaliniai dažai. Puikus pirkinys. Įsigijau šį kilimą savo gimtadienio proga. Retų prekių krautuvėlėje Jokūbo gatvėje. Jis čia nuostabiai dera. Geriau negu zebro kailis, kuris gulėjo anksčiau.

Sukryžiuoju kojas, ištiesiu nugarą ir pabandau atsipalaiduoti. Sakoma, jog pasieki tokią būklę, kad imi nieko negalvoti. Tada „iš ten“ ateina geriausių minčių.

Po teisybei, tai aš gyvenu nuostabiai.

Mano verslas tiesiog klesti. Mes perkame butus, atnaujiname juos taip, kad net švyti, ir pelningai parduodame. Tie butai graibstomi kaip šviežios bandelės. Mes nepriklausome nuo tėvų, pinigų mums netrūksta, ir aš tuo didžiuojuosi. Mat visa tai mano nuopelnas.

Aš esu interjero architektė. Baigiau studijas, gavau laipsnį, daug keliavau. Aš žinau, ką darau, esu puiki specialistė. Taip pat aš kuriu baldus, stiklinius daiktus, audinius. Sėdėdama prie savo stalo dažnai jaučiuosi kaip Dievas paskutinę pasaulio kūrimo dieną.

Tačiau tai dar ne viskas.

Aš dar ir dirbu! Pasilipusi ant kopėčių išmatuoju užuolaidas. Klijuoju tapetais sienas, esu net dėjusi grindis. Iš šlykščiausios skylės aš moku padaryti jaukų lizdelį. Mano automobilis pilnas įrankių, spaustų, plaktukų, replių. Man dažnai ant nykščių mėlynės, o kiti pirštai subadyti, bet tai nesvarbu. Aš mėgstu savo darbą. Nenorėčiau nieko geriau. Kad ir kur būčiau, trokštu tik vieno dalyko: viską gražinti!

Faustui tai irgi patiko!

Tačiau jau trys savaitės jis elgiasi su manim kaip su ligone. Nebenori man rodyti perkamų butų. Anksčiau pirmoji juos apžiūrėdavau. Būdavau per visas derybas. O dabar jis dingsta ištisai dienai ir tą daro vienas. „Šiandien mesjė pareis vėliau“, – praneša man Lola, kai grįžtu namo. Nuo to sakinio aš tikrai susirgsiu!

Tačiau tai dar tik pradžia.

Man nebeleidžiama tikrinti sąskaitų. Jis tvarko visą buhalteriją. Ir kodėl jis, manęs nė nepaklausęs, bet už mūsų pinigų, nusipirko

šitą brangų rolsroisą, kuriame tilptų penki vaikai, auklė ir šuo, nors anksčiau turėjo tik nepatogius sportinius automobilius?

Ir kodėl jis vis išvažiuojo tuo automobiliu? Išvažiuoja kiekvieną trečiadienį, o grįžta dievaižin kada! Ir kodėl, velniai griebtų, jo niekur neįmanoma rasti? Nors automobilis su telefonu! Kodėl?

Kur jis pragaišęs paskutiniu laiku?

Staiga man topteli į galvą siaubingas įtarimas. O gal Faustas pakliuvo į nagus kokiems nors niekšams, kurie jį taršo kaip kalėdinę žąsį? O jeigu vienas iš tų niekšų serga? Vyras su skrybėle? Arba toji Odetė Amūrė? Jeigu tik ji apskritai yra!

Pašoku. Kelinta valanda? Septynios!

Faustas išvažiavo į kaimą apžiūrėti namo, kurį ketina pirkti. Namu! Argi ne jis vis kartojo, kad uždirbti galima tik pardavinėjant butus Paryžiuje?

Pasiklausau, kas darosi koridoriuje. Lola triukšmauja virtuvėje. Ką tik praėjo Stavras, kamerdineris. Jis parnešė iš valyklos Fausto kostiumus ir smokingą. Kelias laisvas. Lekiu į savo vyro kambary. Kur jo kalendorius? Kaip visuomet, ant rašomojo stalo. Kokie šiandien jo planai?

Prieš pietus įrašytas žodis „gydytojas“.

Gydytojas? Nesąmonė! Kalendorius dreba mano rankoje. Raidės susilieja prieš akis.

Gal Faustas serga? Ne! Jis sveikas kaip ridikas. Tai ne aš. Greit gausiu infarktą.

Pala! Tik nesikarščiuok! Žiūrėkime faktų. O ką jis veiks po pietų?

„17 val. namas!“ Pabraukta raudonu brūkšniu.

Taigi dabar jis kažkur ne Paryžiuje, pateko į grūstį ir namo anksčiau kaip devintą negrįš.

Staiga suskamba telefonas.

– Alio! – pilna vilties atsiliepiu aš.

Tyla.

– Kas čia kalba? – sušunku.

Kaip visada, anoje pusėje padedamas ragelis. Dažnas reiškiny per paskutines tris savaites. Pernelyg dažnas, kalbant tiksliai. Stai-

ga mane apima svaigulys. Galvoje ima užti. Aš išprotėsiu, jeigu ko nors nesigriebsiu.

Ir štai aš jau klūpau prie baroko stiliaus Fausto komodos, paveldėtos iš Krono, Fausto senelio brolio, ir ištraukiu apatinį stalčių. Imu raustis kaip kurmis: puskojinės, baltiniai, trumpikės, dar popieriai. Man klaikiai gėda. Pila prakaitas, tankios geltonos garbanos prilimpa man prie skruostų ir kaklo, ausyse tvinksi.

Kitas stalčius: sportinukai, šilkiniai marškiniai, smokingo marškiniai ir popieriai. Dar kitas stalčius: drabužiai tenisui, buriuoti, maudytis ir popieriai. Paskutinis stalčius: megztiniai, liemenės, pirštinės, šalikai. Ir vėl popieriai. Viskas skraido, krenta ant grindų aplink mane. Komoda tuščia.

Aš nieko neradau.

Bet manęs neįmanoma apgauti. Aš karštakraujė vienietė ir baigsiu tai, ką pradėjau.

Žengiu prie Fausto spintų.

Vasariniai, žieminiai, šilkiniai, drobiniai kostiumai, fechtavimosi kostiumai, jojimo kelnės. Nuodugniai krečiu kišenes. Štai! Širdis daužosi kaip patrakusi. Radau!

Iš švarko, kurį jis dėvėjo praėjusį trečiadienį, kišenos išimu penkis gabalėlius kartono. Suplėšyta cigarečių dėžutė. Aš nusivylusi. Tačiau paskui pastebiu raides. Ten kažkas parašyta.

Sėduosi prie Fausto rašomojo stalo ir sudėliuju popieriukus į vieną lapą. Ir ką pamatau? Vulgarų piešinį. Vyrą ir moterį klasiškinėje pozoje. Piešinys iš kelių štrichų, bet nupieštas įgudusia ranka. Vyriškis su didžiuliu falu. O moteris – vien kojos ir krūtys. Šalia parašyta: „400 frankų su kambariu“.

Faustas viešnamyje?

Nesąmonė! Juk jis visada mušasi į krūtinę tvirtindamas, kad niekuomet gyvenime nėra mokėjęs už meilę. Ar jis derėjosi dėl kainos? Kur jis daužosi? Šįvakar aš jam duosiu vieną kitą tikslų klausimą.

Bet pirmiausia turiu panaikinti visus pėdsakus!

Imu tvarkyti komodą. Apatiniame stalčiuje, pačiame kampe, apčiuoپیu kažkokį kietą daiktą. Pirma pražiopsojau. Aha! Elegan-

tiška dėžutė. Dioro! Didelė, plokščia, lengva, suvyniota kaip dovana. Auksinės raidės baltame fone. Aprišta stora sukta virvele iš raudono šilko. Na, tai man. Šiandien mūsų vedybų sukaktis. Nė nepagalvojusi išvynioju dovaną.

Ilgi juodo šilko naktiniai marškiniai išslysta ant grindų. Pakeiliu juos aukštyn. Prašmatnumėlis! Viršutinė dalis vienu nėrinių. Tikrų nėrinių, tiek aš suprantu. Kita marškinių dalis iš blizgančio satino, juodas satinas, perjuostas raudonais kaspinais. Gražesnių naktinių marškinių nesu mačiusi. Bet jie ne mano spalvos!

Aš dėviu tik šviesius baltinius, ir žiemą, ir vasarą. O blogosiomis dienomis – raudonus. Raudona spalva teikia man stiprybės. Bet niekad o niekad nesu nešiojusi juodų baltinių. Ir Faustas tai žino.

Na, ir dydžio ne penkiasdešimto. Aš dėviu trisdešimt aštuntą. Staiga man pasidaro baisiai karšta. Laikau rankose meilės dovaną! Bet ji skirta ne man, o kitai moteriai! „Vestuvių sukakties proga gausite dovaną, jums nepriklausančią!“ Tuoj apalpsiu. Ar čia ne buto durys trinktelėjo?

O Dieve! Faustas parėjo!

Jis man uždraudė eiti į jo kambarį. Ne tiesiai, ne, taip jis niekuomet nekalba! Žingsniai artėja, energingi žingsniai, jis puikiai nusiteikęs, netrukus bus čia. Tyliai susmunku ant grindų. Užsimerkiu ir vos alsuoju.

– Olialia! – atsklinda nuo durų Fausto balsas. Jis uždega visas lempas. Kaip per šventę. Kodėl? Juntu, kaip šviesa plūsta pro užmerktus vokus.

– Tik pažiūrėkit! Mano žmonelė! Labutis, mano *chérie*. Ar tu negyva?

Jo balse nė lašo susirūpinimo. Jis pasilenkia, pačiumpa mane už pažastų, pakelia aukštyn.

– Atsimerk, ožkyte. Žinau, kad mane girdi. Nevaidink!

Faustas pastato mane ant kojų. Ką darysi! Jis kiaurai mane permato. Lieku stovėti ir atsimerkiu.

Faustas – vyriško grožio idealas. Jis beveik dviejų metrų ūgio ir, kaip prancūzas, pažiūrėti labai stambus. Mėlynos akys ir vešlūs

geltoni karčiai, beveik nesušukuojami. Iš pirmo žvilgsnio jis atrodo esąs germanas.

– Jis ne prancūzas, – pasakė mano tėvas, pamatęs jį pirmą kart, – jis Vagnerio Zygfridas! Ką tu su juo veiksi?

Faustas yra hunas. Tačiau jo veido bruožai švelnūs ir panašūs į Rubenso amūro, drožiančio lanką. Šio garsaus paveikslo kopija kabo mūsų svetainėje. Natūralaus dydžio, patrauklus paveikslas, ir kiekvienam aišku: tai tos pačios šviesios akys, dailūs antakiai, tiesi nosis, ta pati tobulos formos burna.

– Tai aš savo ankstesniame gyvenime, – sako Faustas kiekvienam, kas tik susidomi. Taip, jis gražus kaip Dievas. O ypač su šviesiu kostiumu, ir pats tą žino. Be to, jo rankos, kurios dabar guli man ant pečių, stiprios.

– Na, dailusis vaikuti, ką visa tai reiškia?

Jo akys ima klaidžioti po kambarį, po atidarytą drabužių spintą, rašomąjį stalą, užkliudo juoduosius naktinius marškinius ant kilimo, man taip nesmagu, kad tuoj iš tikrųjų vėl pargriūsiu.

– Tu pas mane įsilaužei? Kodėl?

Pasilenkiu ir pakeliu nuo grindų naktinius marškinius.

– Kieno jie?

– Tavo, *mon trésor**! Kai pakeisiu. Užsaciau baltus, raudonai apkraštuotus, o man atsiunčia juodus, ir dar per didelius. Rytoj juos pasiims. Ticija, ar girdi mane? Tu pernelyg smalsi. Šitaip negalima elgtis. Sugadinai visą staigmeną!

Jo žodžiai skamba visai įtikinamai.

– O kas čia? – rodau į rašomąjį stalą.

– Apie ką tu?

– Apie va tą cigarečių dėžutę! „Keturi šimtai frankų su kambariu“?

– Nieko nežinau. Bet... Pala! Jį man įkišo tokia kekšlė. Kavinėj Madlenos gatvėje. Bet jį perskaičiau automobilyje ir tik tada suplėšiau. Peleninėn netilpo, į gatvę juk nemesi, taigi įsikišau kišėnėn. Ar tau ramiau, mieloji?

---

* Mano turte (*pranc.*).

Tyliu.

– Tai ką dar norėtum išgirsti? Šventą priesaiką? O gal ir man bus leista kai ko paklausti? Nuo kada pradėjai mane šnipinėti, nekaltas vaikuti?

– Tik nuo šiandien.

– O kodėl, mano paukštyte?

– Hermis susirgo, – drožiu išdidžiai ir gręžte gręžiu akimis jo veidą. Jis irgi žiūri į mane. Jaučiasi kaltas, o gal man tik taip regisi?

– Mano tėvas sveikas ir žvalus. Pati tai puikiai žinai. Kaip čia tau šovė į galvą tokia nesąmonė?

– Ar jis užkrėtė Amūrę? O gal Odetę?

Faustas abejodamas žvelgia iš viršaus į mane.

– Tave kažkas užkrėtė. Deja, nežinau kas.

Jis sėdasi į žalią anglišką krėslą, mano dovaną jam Kalėdų proga, aptrauktą aukščiausios kokybės škotišku audiniu, ir prievarta užsikelia mane ant kelių. Priešinuosi, bet paskui nusileidžiu. Užtat sėdžiu it mietą prarijusi.

– Na, tai sakyk, kas yra? Kažkas čia ne taip. Mane, matyt, kažkas apšmeižė? Paskambino ir primelavo, taip?

Nustumiu jo ranką, kuria jis ketina nubraukti man nuo kaktos garbanėles.

– Tavęs vis nėra namie, – irzliai prapliumpu, – neįmanoma tavęs rasti. „Šiandien mesjė pareis vėliau!“ Nebegaliu klausytis šitų žodžių! Koks čia vedybinis gyvenimas!

– Tu visiškai teisi, – Faustas prisispaudžia mane prie savęs, – aš esu melagis, išdavikas, niekšas, paršas.

– Paleisk mane! Tu vis tiek manęs nebemyli.

– Teisybė! Nekenčiu tavęs. Pabučiuok mane, mažyte!

– Ne! Tu pernelyg išstorėjai. Per daug geri...

– Teisybė! Aš ėdu ir geriu. Aš šlykštus, murzinas, o, *chérie*, šiandien pietavau užėigėlėje, ragavau tokio raudonojo vyno, švelnaus kaip motinos krūtinė, *Saint-Amour 1989*, kiekvienas gurkšnis – saldybė. Sakytum slapta po stalu uždėtum ranką dailiai moteriai ant kelių. O paskui juo aukščiau kykla tavo ranka, juo švelnesnę ir karštesnę čiupi odą...

Ir jo pirštai atsiduria ant kairės mano kojos, nuslysta po raudono sijono apačia. Dešinė ranka glaudžia mano galvą prie krūtinės. Girdžiu, kaip plaka jo širdis. Jo kvapas kutena man nosį.

Myliu šį vyrą!

Bet jis nemyli manęs! Jis net rimtai manęs negeidžia! Tik žaidžia su manim. Juk neatsakė nė į vieną klausimą.

– Paleisk mane!

Jis tvirčiau mane apkabina, taip spaudžia, kad net skauda! Kandu jam į ranką.

– Taip! Taip! Kąsk man! Draskykis! Kad skaudėtų! Dar! Dar!

Tačiau staiga jis paleidžia mane, ir aš pašoku.

– Su tavim niekuomet nepasikalbėsi! – dabar aš jau šaukiu. – Noriu pagaliau sužinoti, kur tu leidi trečiadienius. Noriu sužinoti...

Jis irgi atsistoja. Grakščiai kaip koks plėšrūnas. Nusirengia švarką, padeda jį ant rašomojo stalo, atsuka man nugarą.

– Man rodos, tau rūpi, kodėl aš taip anksti parėjau. Mudu pakviesti į rūmus. Į Versalį. „Houmsas ir Gardenas“ rengia didelį pobūvį. Bus skiriamos premijos už geriausius audinius. Taviškių juk irgi ten yra. Pietūs ir šokiai. Privaloma ilga vakarinė suknia. Ar Stavras parnešė mano smokingą?

Nieko neatsakau.

– Šiaip ar taip, aš pažadėjau nueiti su tavim. – Jis atsisuka ir žaismingai nusilenkia man. – Mums liko nedaug laiko, mano mažyte Ticija. Aštuntą reikia išvažiuoti, antraip pavėluosime. Ar spėsi susiruošti?

Spėsiu. Bet tik ar aš noriu eiti?

Faustas nelaukia, kol atsakysiu. Skuba į koridorių, švilpauja, dainuoja ir neria į savo vonią. Atsuka dušą. Girdžiu, kaip šniokščia vanduo. Dar garsiau dainuoja, prunkščia, taškosi, šnopuoja kaip ruonis, netrukus užsimanys, kad nutrinčiau jam nugarą. Bet aš nenoriu!

Lekiu į miegamąjį ir taip trenkiu durimis, kad net supokši. Velniai griebtų! Šiandien pirmoji mūsų vedybinio gyvenimo sukaktis. Jis nė žodžiu nepaminėjo. O dar tie skambučiai. Daugybė

laiškų, siunčiamų tik jam asmeniškai. O vasarą aš turėsiu praleisti Vienoje. Jis, žinoma, liks Paryžiuje!

Įniršusi nusiplėšiu sijoną.

Kol kas vengiau scenų, nes Faustas viską taip sugeba apversti aukštin kojom, kad kalta lieku aš. Aš ne prancūzė. Aš tik viską išsigalvoju. Man vaidenasi. Viską ne taip suprantu.

O blogiausia yra tai, kad tokios moterys kaip aš jam nepatinka!

Aš esu smulki blondinė didelėmis akimis. Rugiagėlių mėlynumo! Veidas truputį strazdanotas, gražūs vešlūs geltoni kaip auksas plaukai smulkutėmis garbanėlėmis krinta ant pečių. Veidas ir kūnas mergaitiški. Mane lygina su Merile Stryp, ir tai tiesa – panašumo yra. Tik aš apveidesnė, o pati gražiausia mano kūno dalis – ilgos grakščios kojos.

Bet Faustui į kojas nusispjaut!

Faustui patinka didelės krūtys. Temperamentingos moterys! Jis geidžia fatališkų moterų, tokių, kurioms įėjus į restoraną vyrams užgniaužia kvapą.

Jis žavisi kiekviena iškirpte, kiekvienu atsikišusiu užpakaliu (pardon!), pastebėtu gatvėje. Jeigu padavėja apvalutė ir daili, ima jai meilintis. Jis tirpsta, jeigu pardavėja kraipo klubus.

Apvali ir temperamentinga moteris – jo idealas. Aš toli gražu ne tokia. Man nėra vietos jo Olimpe.

Niekuomet nebuvau gašli deivė, atogrąžų paukštė, saldi plėšrūnė, kokios jis ieško. Ne, aš visuomet tik šauni ožkytė. Ak, atiduočiau karalystę už didelę krūtinę!

Bet man kirba įtarimas, kad tuomet jis rastų dar didesnę. Kaimyno sode žolė visuomet žalesnė.

O blogiausia tai, kad mano verkšlenimas veltui.

– Aš medžiotojas, – pareiškė jis per pirmąją mūsų ginčą, – o medžiotojams reikia laisvės. Mes, brangute, paženklinči Jupiterio. Pusiau žmonės, pusiau žvėrys, bet gyvuliškas pradas mumyse sudievinas. Aš esu pusdievis, mažoji mano Ticija. O pusdievio virve nepririši!

Tai kuriam galui jis mane vedė? Kad išvartytų iš proto. Kitos priežasties nėra.

Rausiuosi po savo drabužius. Šiandien pasistengsiu būti itin graži. Bet ne jam. Bet kam, su kuo tik susidursiu. Versalio parkų sargams. Rūmų durininkui!

Ak, aš tokia nelaiminga!

Faustas tris savaites nė pirštu prie manęs neprisilietė. Tai ištisa amžinybė. Matyt, turi draugužę. Išalkusiam ir vabalas mėsa. O kadangi jis manim bodisi, taigi jį sotina kita.

Kas? Kur? Nuo kada? Gal ją pažįsta jau visi, tik aš ne? Visa šeima? Draugai? Aišku, kad žmona viską sužino paskutinė!

Voilà*, suplėšiau kojines. Ir ko aš taip jaudinuosi?

Noriu žinoti, ko man tikėtis!

Noriu viską išsiaiškinti! Dar šiandien!

O jeigu ko nors tikrai užsimanau – galų gale juk aš likau gyva po sniego griūties, – to ir pasiekiu!

---

* Štai (*pranc.*).